

ЧЕРНОТО ЗНАМЕ¹⁾

Вѣй се, черно знаме, подъ небето,
 Вѣй се, знакъ на траура и гроба,
 Вѣй се, позивъ жалостенъ на роба,
 Дето влачи игото проклето!
 За земята, дето мила намъ е,
 Зарадъ македонскитѣ долини
 Кървави, напомняй, говори ни:
 Вѣй се, черно знаме!

Разшумиха се гори зелени,
 Премѣниха се долини райски,
 Въ гори пѣятъ славеитѣ майски,
 Въ гърди пѣятъ чувства подмладени.
 Ахъ, задъ Рила има страна: тамъ е
 Горко царство на скръбъта и мрака,
 Никой тамо пролѣтъта не чака
 Вѣй се, черно знаме!

Черно знаме, вѣй се въ тазъ вселена,
 Катъ протестъ отъ клетитѣ робове,
 Все тъй черно вѣй се, дор' въ окови
 Чернѣй Македония свещена!
 Вѣй се, фърляй горко въ насъ съзнание.

¹⁾ Срѣдъ триумфалния рой отъ трицѣтни знамена на радостъта и победата, които на 6 априль 1885 г. (1000 годишнината на славянскитѣ просвѣтители) се развѣваха изъ Пловдивъ, издигаше се замислено и Македонското знаме отъ черъ платъ, държано отъ единъ дебѣрецъ въ народното си рухо. Три имена личеха на траурното знаме: Кирилъ и Методий, Македония! Тая гледка пронизваше сърдцето съ дълбокия си трагизъмъ.